

S Pohodou jarní přírodou /Praha/

První březnovou sobotu jsem se vydala s dcerou na turistický pochod organizovaný KČT odbor POHODA Praha. S tímto klubem jsme absolvovali pochod již v loňském roce. Tehdy byl start v Davli, malebném městečku na soutoku Vltavy a Sázavy, a tak jsem již netrpělivě od začátku roku vyhlížela na celostátních stránkách KČT, kam nás letos POHODA zavede. Místo startu bylo na téže železniční trati, jen o 4 zastávky dále, v Jílovém u Prahy. Počasí ten den skutečně přálo, a tak oblíbený výletní Posázavský pacifik byl hned z Hlavního nádraží zaplněný do posledního místa. Dvouvozová patrová souprava těžko přibírala na následujících zastávkách další turisty a výletníky, kteří se museli spokojit už jen s místy na stání. Půl hodiny po desáté jsme se spolu s dosti početnou skupinou zaregistrovaly na startu, který byl na nádraží. Pořadatelé připravili několik tras, doma zvolená trasa 12 km s ohledem na ještě téměř 3 km přemístění z cíle na nádraží byla nahlášena i při registraci. O tento pochod byl velký zájem – asi 700 účastníků – a tak jsme se většinou pohybovaly v terénu v doprovodu i jiných turistů.

Pořadatelé připravili pro zájemce prohlídku štol, které se jinak otvírají pro veřejnost až v dubnu. Kontroly na trase byly vyřešeny formou samokontrol. První zajímavou zastávkou na trase byla štola Halíře, kde někteří turisté využili možnost prohlídky. My jsme si zaznamenaly první samokontrolu a pokračovaly jsme dále směrem na Borek. Prošly jsme kolem jarem se probouzejících zahrádek a chatovou oblastí. Stálé klesání nás dovedlo až k řece Sázavě. Šly jsme po jejím pravém břehu a v místě, kde byl již na dohled železniční viadukt na Žampachu, jsme Sázavu opustily.

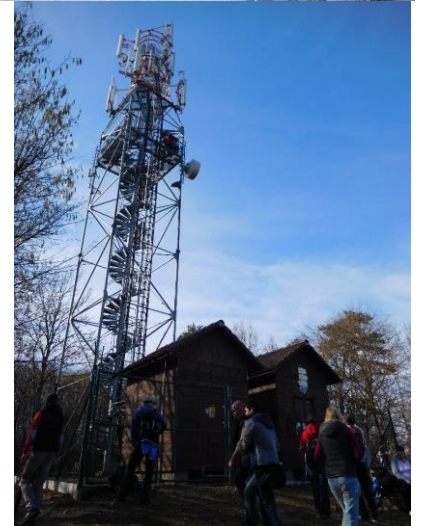

Začaly jsme stoupat vzhůru a chvíli jsme se zastavily u železničního viaduktu, který je dle některých zdrojů nejvyšším kamenným železničním mostem v České republice – pro představu je jen o 1 metr nižší než Nuselský most. Nachází se na trati Posázavského pacifiku mezi stanicemi Luka pod Medníkem a Jílové u Prahy. Byl postaven v letech 1898 – 1899 a první vlak zde projel 1. května 1900. Most nikdy nebyl opravován, přestože přes něj denně projede okolo třiceti vlaků. Pracovali na něm dělníci z celé Evropy, zejména Italové. Od železničního viaduktu jsme stále stoupaly vzhůru a došly jsme k druhé samokontrolě u štol Sv. Antonína Paduánského a Sv. Josefa. Zde již zájemci čekali na prohlídku.

Posilnily jsme se na další stoupaní k obci Dolní Studené, poté jsme odbočily na naučnou stezku Jílovské zlaté doly a čekalo nás poslední velké stoupaní na kopec s rozhlednou Pepř. Zde byla v pořadí třetí samokontrola.

Pokračovaly jsme okolo vysílačů z kopce dolů, na dohled již bylo městečko Jílové. V závěru dle propozic bylo ještě obejít velkou ohradu s pastvou ovcí. Řada turistů ale již zamířila přímo dolů do cíle, neboť jim bylo podezřelé, že se má jít opačným směrem. My jsme si trasu nekrátily, obešly jsme poměrně rozlehlou pastvu, došly do obce Studené a konečně zatočily směrem Jílové. Poslední samokontrola nás čekala přímo v obci.

V cíli v restauraci u Dušků jsme vystály frontu na diplomy a před cestou domů se posilnily v restauraci pozdním obědem.

Čekala nás ještě cesta na vlakové nádraží. Zvolily jsme kratší variantu po silnici před variantou turistickou, která byla téměř 4 km po zelené značce. Do odjezdu vlaku v 17.29 zbývala již méně než půlhodina. Posázavský pacifik nás dovezl po krásně stráveném vsutku jarním dni do Prahy. Dvěma dalšími na sebe navazujícími spoji jsme se dopravily domů.

Díky organizátorům jsme poznaly zase další turisticky velmi zajímavou oblast a již se těšíme na další akce tentokrát opět s KČT Trilobit Barrandov – Za povidlovým koláčem a Karlštejnská tlapička.

Zážitky z cest zapsala 6. 3. 2017 spokojená turistka Alena Vaníčková z Jičína